

Hubert Minnebo

FERNAND BONNEURE

Veel logica en doorzetting zit verweven in leven en werk van beeldhouwer Hubert Minnebo. Hij werd in Brugge geboren in 1940 in de stamboom van de Minnebo's, waar zijn grootoom Bernard Minnebo Daensist en gemeenteraadslid was. De zelfbevochten ontwikkeling, de vrijheidszin zitten diep in alle loten van deze stam. Oostende werd een tweede pleisterplaats. Twaalf jaar oud ging hij er naar de academie bij leraren als Gustave Sorel, René Vandenberghe, Raoul Servais, waar hij begon te tekenen en te schilderen en waar hij veel later ook enkele jaren zelf leraar was. Gent is een derde plek waar hij in 1963 afstudeerde als regent plastische kunsten bij leraren als Willem van Aerden, Roger Cools en vooral Octave Landuyt. Onder leiding van Landuyt werkte hij in 1963 mee aan de 'Biennale der Jongeren' in Parijs, waar hij zijn aluchromie kon ten dienste stellen van een collectief ontworpen Belgisch paviljoen.

'Zijn bezorgdheid en medeleven kanaliseerden zich naar de vier windstreken'. Gehamerd koper, 7,2 m hoog. Mariaziekenhuis, Halle, 1997. Op de foto het bronzen model op 1/10 van de afmetingen.

Herderssem werd een volgende stap. Daar werkte hij een tijdlang samen met Roland Monteyne; daar is hij, naar eigen zeggen, 'métallurgiste' geworden. Zijn liefde voor metaalbewerking, aanvankelijk nog aluminium en koper, zou nog uitgebreider worden en nooit meer wijken. Stalhille is de laatste plek, de definitieve. Sinds 1974 woont en werkt hij er in een omgebouwde maaldery, waar hij naast een aantrekkelijke woning, ook een paar ateliers en een bronsgieterij heeft ingericht. Chris is er zijn steunende gezellin, inspiratie van heel wat van zijn scheppingen, luidens de titels van veel kunstwerken. Hubert Minnebo heeft nooit in hout of in steen gekapt. Hij is dus eigenlijk geen beeldhouwer. Zijn voorliefde lag bij het metaal en sinds 1974 is hij voluit schepper van bronzen beelden geworden. Tekening, boetseren in was, zelf bronsgieten, dat zijn de stappen voor het ontstaan van elk kunstwerk, van zeer klein, zoals zijn schitterende juwelen, tot groot en monumentaal groot. Hij is van de schilderkunst van de aanvangsjaren als vanzelf en alweer vrij logisch tot de sculptuur gekomen. De Egyptenaren noemden de beeldhouwer 'de man die duurzaamheid verwekt'.

Minnebo heeft daarvoor gekozen en nog wel voor het duurzaamste van al, het brons. Naast technische beslagenheid vond hij vrij vlug ook zijn eigen expressievorm, een zuivere en duidelijk herkenbare vormgeving, die ernstig, statig, bijna hiëraïsch overkomt, maar die doortrokken is met een haast lyrische symboliek en nu en dan met magische, zelfs mystieke impulsen. Hij wijkt van de figuratie nooit af. Zijn 'beeldspraak' komt neer op een forse, stevige vorm. De lichamen worden bekroond met een omvangrijk hoofd dat duidelijk versierd wordt. Twee oogholten, gescheiden door een dunne streep, die zowel voorhoofd, neus, mond en kin vervangt, zijn zowat het ijkmerk geworden van de figuren die hij verwekt en uitwerkt. De ogen zitten in dit eigen gelaat vast als een centraal kernpunt van zijn composities. De vrouw is zijn grote inspiratie. Zij verschijnt in tekeningen, in voortreffelijke etsen en uiteraard in heel wat van zijn beelden. Zij is in deze kunst transcendent zinnebeeldig en tegelijk aards en zinnelijk. Haar lichaam is altijd tot enkele vlotte, slanke vormen teruggebracht. Men zou de vouwen van kledij, de plooiën van huid en leden willen aftasten. Speciale aandacht gaat steeds naar buigingen en gebaren van een arm, een hoofd, een boezem, een dij. Hoe klein of hoe groot ook, altijd ziet men duidelijk dat Minnebo in ruimtelijke afmetingen denkt en werkt. En dit gebeurt zowel naar buiten als naar binnen. De artiest heeft een stuk ruimte voor zich voorbehou-

den, op deze plek zal hij zijn kunstwerk uitbouwen. Groot of klein, in de huiskamer of in de open lucht, geeft zijn beeld aan deze ruimte een eigen zin en een unieke identiteit. Zijn beeld was voor deze plek bestemd; het geeft er een ander leven aan. En gelijkelijk naar binnen is deze sculptuur ruimtelijk gezien. Zij grijpt de beschouwer aan, vraagt hem uit, reikt ook antwoorden aan. Deze innerlijke ruimte omsluit de talrijke beschavingsgebieden ter wereld, die

De kunstenaar Hubert Minnebo boetseert een beeld in was.

de kunstenaar heeft bezocht en waarvan toetsen nableven in zijn ervaringswereld. Stoerheid en zinnelijkheid, sacrale aanwezigheid, sensuele raakpunten zitten verstrengeld in het warmaanvoelende brons. De gestyleerde gezichten, de rechte statuur, de versteven gebaren, de somtijds asymmetrische luifeling, het gesloten karakter roepen reminiscenties op aan Egyptische, pre-Columbiaanse en vooral Aziatische voorbeelden, die vast geankerd zitten in cultuur en religie. In de sculpturen van Minnebo vindt men altijd iets terug van dit ontheven zijn aan de wereld, van verheven inkeer en bespiegelend mediteren, zo eigen aan de bijzonder rijke cultuurkringen die hij in het oosten en het verre oosten heeft leren kennen.

Hubert Minnebo is zijn eigen criticus. Hij maakt het zichzelf allerminst gemakkelijk. Hij is een perfectionist tot in de details. Men kan dit vaststellen in de juwelen in brons, zilver en goud, die hij, altijd als enige exemplaren, ontwerpt. Maar ook in zeer grote kunstwerken valt de uiterste verzorging op. Zij worden veelal uitgevoerd met

koperen platen van twee m² en van twee mm dik. Deze platen worden door de kunstenaar en zijn medewerkers herhaaldelijk behamerd en daarna, om ze manipuleerbaar te houden, met propaanbranders behandeld. Ze worden rood gloeiend en vertonen allerlei vlamachtige nuances, van oranje tot geel, van rood tot bruin. Het zijn deze gehamerde en gelaste platen, die, rondom een even ingenieuze constructie, uitgroeien tot zeer grote kunstwerken. Deze monumentale kunst is in het land en tot ver in het buitenland bekend. Zijn grootst beeld, vijftien meter hoog, staat sinds 1982 op een rotonde aan een van de invalswegen van Jeddah, Saoedi-Arabië. Beelden in dit materiaal staan in Hasselt voor het Cultureel Centrum (1994), het nieuwe Provinciegebouw (1992), het Salvatorziekenhuis (1994), in Brugge op de strooiweide van de Parkbegraafplaats (1988). Zoals alle werk van Minnebo kregen ook deze monumentale composities wijdlopende en omschrijvende betitelingen. 'Zijn bezorgdheid en medeleven kanaliseerden zich naar de vier windstreken' is de titel van het vierzijdig beeld van 7,2 meter hoog dat sinds december 1997 oprijst in een watercirkel voor de toegang van het nieuwe Mariaziekenhuis in Halle. 'Een gevoel van wederzijds vertrouwen' is de titel van twee beelden die voorjaar 1998 geplaatst worden voor het Koningin Paola-kinderziekenhuis op de campus Middelheim in Antwerpen, een beeld buiten en een beeld binnen, de twee verbonden met een pad waarin eveneens koperen platen ingewerkt werden.

Ambacht en kunst zitten hier verenigd in unieke creaties. Zij hebben een eenmalig karakter en dragen deze eenheid ook naar buiten uit. De kunst van Hubert Minnebo is één geestelijke en vleselijke jubel. Beide waarden zitten van oudsher en nog altijd in de beste Vlaamse kunst. Bij Minnebo in de warme, kostbare materie van grootse scheppingen en van kleinoden van kleinere afmetingen. Zij dragen voluit het persoonlijke herkenbare, onverwisselbare meesterwerk van de gedreven kunstenaar.